

НАДХИТРЕНАТА МЪРЗЕЛАНА

(Народна приказка)

Единъ трудолюбивъ селянинъ се оженилъ за една много мързелива невѣста. Минала година, минала втора, минала трета, а тя, скръстила ръце, седи на прага, прозѣва се и нищо не похваща да отработи. Нито вълна да изчепка, ни вретено да изпреде, ни платъ да изтъче и приготи за облѣкло. И дрехитѣ имъ толкова извехтели и се окжсали, че мъжъ ѝ започналъ вече да се срамува да излѣзе изъ селото. Днесъ така, утре така, най-после той не се стърпѣлъ и рекълъ на жена си:

— Слушай, жена, така не може! Я погледни! Дрехитѣ ни се изпокжсаха. Срамъ ме е вече хората да погледна. Нѣма ли да вземешъ, като всички жени, да поизпредешъ, да поизтъчешъ нѣщо, че и ние да се облѣчемъ съ новичко?

А жена му, като отворила една уста, махалата екнала:

— Е-хеее! Колко вретена съмъ азъ изпреда, ами ти, ти си виновенъ, че не си отсѣкълъ отъ гората мотовилка! Я ела въ избата да видишъ! Цѣла каца съ вретена съмъ напълнила!

И като станала, протегнала се, прозинала се мързеливо, пхнала се въ кацата и започнала:

— Я едно! Я още едно, я още едно. Е-хеее, пълна каца!...

А пъкъ то било всичко на всичко само едно вретено изпредено за три години.

Навелъ глава мъжъ ѝ и отвърналъ:

— Е, прощавай, като е била такава работата! Ами защо не поиска отъ съседитѣ мотовилка?

— Отъ съседитѣ ли? Ти лудъ ти си! Мотовилка за всѣкога трѣбва, все при съседитѣ ли ще ходя?

— Тогава, ей сега отивамъ да отсѣча отъ гората, — рекълъ мъжътъ, грабналъ брадвата и се запжтилъ къмъ гората. Ала хитрата мързелана презъ по-прѣкъ пжтъ изпреварила мъжа си въ гората, качила се на едно високо дърво и зачакала.

Мъжътъ ѝ, щомъ влѣзълъ въ гората, намѣрилъ една хубава леска тъкмо за мотовилка, вдигналъ брадвата да я отсѣче.

Въ това време и отъ високото дърво жена му се провикнала още колкото гласъ ѝ държи:

— Мотовила-вилааааа! Който сѣче мотовила, жена му умира!...

Селянинътъ изтървалъ брадвата и се послушалъ. Въ гората било тихо. Озърналъ се насамъ, озърналъ се натамъ, па взелъ

